

LBRIS

We know
books

Louise Kennedy

ZONE INTERZISE

Traducere din engleză de
Ionela Chirilă

**STORIA
BOOKS**

Se țin după ghid, o fată palidă și slabă. E îmbrăcată într-o rochie pe corp verde ferigă și are un tatuaj fin, cu spini, care i se înfășoară în jurul brațului drept, ca o bucată de sârmă ghimpată. Cushla se îndreaptă spre marginea mulțimii, departe de turiștii francezi și italieni în haine scumpe de ploaie; toți, de vârsta ei – ceea ce încă o surprinde. Departe de bărbatul de aproape cincizeci de ani din stânga ei, cel cu păr gri-oțelie dat pe spate cu gel, cu ochelari mici și îmbrăcat cu o jachetă din stofă de lână moale.

Ghida stă lângă următorul exponat, ușor într-o parte, la doar câțiva pași de Cushla, care, fiind atât de aproape, vede bine modelul zimțat de pe pielea fetei. Sunt mlădițe spinoase de orz sălbatic, împodobite cu flori aurii. Cushla o apreciază pentru asta, fiindcă a ales arbustul care sufocă dealurile dimprejur, și nu trandafiri, fluturi sau stele.

E o sculptură din rășină, pânză și fibră de sticlă. O siluetă albă ca varul pe un soclu, ca de pe-un sarcofag, cu trăsături neclare pe un chip parcă înfășurat într-un giulgiu. Corpul pare bizar de asexuat, deși e masculin, căci trunchiul e lat și pieptul, masiv. De la talie în sus pare liniștit, dormind cu capul așezat aproape de îndoitura cotului. Ceva în postură nu e cum trebuie totuși: brațele și picioarele sunt extinse nefiresc, nearanjate.

IRDIS | We know
books

Fata începe să vorbească. Opera de artă, zice, e din anii 1970. Artista a fost inspirată de uciderea prietenului ei. Deși compoziția aproape clasică e o reprezentare familiară a morții, configurația lipsită de ordine a trupului e șocantă, sugerând violența din momentul producerii crimei și haosul orelor care i-au urmat. Artista ni-l oferă pe prietenul ei ca pe Everyman, omul generic, deși postura lui dezorganizată îl umanizează.

Ceilalți se mută la următoarea operă de artă, o structură care seamănă cu Tardis*, făcută din șase uși luate din închiisoarea Armagh. Cushla rămâne în urmă și face câțiva pași spre sculptură. Fata cu tatuajul încolăcit greșea. Artista nu ne dezvăluia omul generic. Detaliile sunt intime, ba chiar clare, corecte, aproape ca și cum ar fi ridicat mulajul direct de pe trup. Umflătura de grăsime din mijloc, bine întinsă. Umărul drept ușor ridicat. O bărbie cu urme de buhăială. Îi privește chipul, temându-se că o să vadă durere sau frică, dar arată ca și cum ar dormi.

Cineva o atinge pe braț. E bărbatul cu ochelarii mici.

Domnișoară Lavery, zice el. Vă mai aduceți aminte de mine?

* Mașina timpului în formă de cabină a poliției britanice care e, totodată, și nava spațială folosită de Doctor Who, personajul principal al serialului TV britanic omonim și al numeroaselor filme inspirate de acesta (n.t.).

NU, ÎN IRLANDEZĂ

CAPITOLUL 1

Cushla și-a învelit geanta în haină și a băgat-o în spațiul dintre frigiderul pentru bere și casa de marcat. Fratele ei, Eamonn, era aplecat deasupra tejghelei, cu o listă de mărfuri. A ridicat privirea spre ea, mijindu-și ochii. I-a făcut semn din cap spre oglinda de deasupra tejghelei, cât barul de lungă. Cushla s-a aplecat să se privească. Părintele Slattery o însemnase cu o cruce groasă de vreo doi centimetri și lungă de vreo patru. S-a frecat cu degetul pe frunte, răspândind în aer mirosul de rășină și pin al mirului cu care fusese amestecată cenușa, estompând crucea și transformând-o într-o pată unsuroasă de culoarea funinginii.

Eamonn i-a trântit în mână un șervețel umed. Hai, mai repede! i-a șuierat.

Majoritatea bărbaților care beau în pub nu primeau cenușă în Miercurea Cenușii și nici nu participau la Drumul Crucii în Vinerea Mare sau la liturghia de duminică. Una era să bei într-un bar ai cărui patroni erau catolici și cu totul altceva să-ți înmâneze halba de bere o femeie unsă în culorile papistașe ale războiului. Cushla s-a șters și s-a tot șters până i s-a înroșit pielea de pe frunte, iar șervețelul s-a înnegrit, ca o apă tulbure. L-a aruncat la gunoi.

Eamonn a mormăit ceva în barbă. Singurul cuvânt pe care l-a priceput a fost tâmpită*.

Clienții obișnuiți erau înșirați de-a lungul tejghelei. Jimmy O'Kane, cu buzunarul de la piept umflat de singurul ou pe care și-l adusese pentru cină. Minty, administratorul școlii, care băuse atât de mult Carlsberg Special Brew**, încât pubul câștigase un premiu pentru cele mai mari vânzări din Irlanda de Nord, deși el fusese singurul client care se-atinse de așa ceva. Fidel, cu șapca lui kaki și ochelarii colorați. În timpul zilei cântărea mentosane imperiale și caramele alb-roșii în magazinul de dulciuri al mamei sale, iar noaptea era șef de brigadă în Ulster Defence Association***. Un lăcătuș din port, pe nume Leslie, care nu vorbea până nu era beat de-a binelea și care într-o noapte îi zisese Cushlei că i-ar plăcea s-o îmbăieze. Un alt bărbat. Trecut de prima tinerețe, cu un whiskey în față. Ochi negri, bărbia ușor îngroșată. Îmbrăcat cu un costum negru și o cămașă albă apretată, cu un guler pe care îl desprinsese deja, haine care îl făceau să iasă în evidență printre toate salopetele și hainele neșifonabile din jur. Părul îi era drept până la urechi, apoi se ondula spre ceafă, ca și cum ar fi transpirat sub o pălărie. Sau o perucă.

Cushla s-a cocoțat pe un scaun de bar, să dea televizorul mai tare. Când a coborât, bărbatul cu whiskeyul pocnea filtrul țigării cu degetul mare, de parcă tocmai își ferise privirea.

* Eejit, în original, termen din așa-numita Ulster English („engleza din Ulster”), dialectul limbii engleze vorbit în Irlanda de Nord. Pe parcursul romanului, autoarea va folosi diverse cuvinte și expresii din acest dialect, pe care am optat să le prezentăm în varianta originală în notele de subsol, pentru ca și cititorul român să perceapă straniețatea lor (n.r.).

** Marcă de bere blondă care a fost creată în onoarea vizitei în Danemarca a lui Winston Churchill, în 1950, motiv pentru care nu este populară în Irlanda, fiind considerată o băutură a loaliștilor (n.r.).

*** Asociația de Apărare din Ulster, grup paramilitar loialist din Irlanda de Nord înființat în 1971, care luptă pentru menținerea Irlandei de Nord sub influența Marii Britanii, fiind în conflict cu Irish Republican Army (IRA, Armata Republicană Irlandeză) (n.t.).

Știrile au început, așa cum începeau întotdeauna, cu un montaj de scene rapide. O răzmeriță. Un puști de vreo șase sau șapte ani urcând pe o parte a unui transportor blindat pentru trupe, din seria Saracen, să arunce o piatră printr-una din trapele din care soldații își îndreptau către ei puștile. Un marș pe Stormont, mii de oameni mergând de-a lungul marelui bulevard spre clădirea Parlamentului. Mai adăugaseră una. O scenă cu o mașină parcată pe o stradă goală. Părea o poză până când mașina s-a expandat deodată și a explodat, devenind o minge imensă de fum și flăcări, cu ușile cata-pultate în lături, cu geamurile clădirilor din jur căzând ca grindina pe asfalt. Segmentul s-a terminat acolo așa cum se termina întotdeauna, cu imaginea lui Mary Peters ridicând medalia olimpică.

A câștigat-o acu' trei ani, a zis Eamonn.

E ultimul lucru care s-a mai întâmplat pe aici cu care să ne mândrim, a zis bărbatul. Avea o voce profundă, aproape dură, în ciuda accentului rafinat.

Așa-i, Michael, a zis Eamonn.

De unde știa Eamonn cum îl cheamă?

Fidel a înclinat și el din cap, spre crainic. Barry și-a tuns barba, a zis el, înfășurându-și în jurul degetului smocul de păr din bărbie, întinzându-l până i-a făcut un vârful prelung și ascuțit.

Știrile. Un drum de țară; un Land Rover al poliției parcat de-a curmezișul peste liniile albe, niște picioare acoperite de-o pânză ieșind dintr-un tufiș chel de măracini. Bărbați cu cagule în spatele unei mese de plastic, cu fețele lor cu bărbi dese și crețe lipite de-un șir de microfoane, luminați din când în când de flash-urile camerelor foto. Un pub fără ferestre și fumul umed care se răspândește printr-un crater din tavan.

Ultima știre era o poveste de interes uman. Tuturor le plăcea partea asta, pentru că era, de obicei, ceva neutru, fără

partizanat, despre care puteau comenta în voie. Un reporter fusese trimis în centru să întrebe lumea ce crede despre *streaking*^{*}. E ridicol, a zis o femeie cu o căciulă croșetată, că doar e prea frig. Prin bar s-au auzit tot felul de chicoteli. Un bărbat mărunțel, uns tot cu briantină, a zis că el, unul, ar face-o dacă l-ar plăti cineva îndeajuns. Un altul, de lângă el, a lătrat „e o obscenitate” și a plecat ofuscat. Apoi reporterul a oprit pe stradă o fată cu un păr lung și negru și ochi mari. Avea pe ea un cojoc, cu gulerul pufos ridicat în jurul feței. Cred că e fantastic, a zis ea, e ceva diferit. Părea drogată.

Are aerul tău, Cushla, a zis Minty. Ce zici, te-ai băga la un pic de *streaking*?

Las-o-n pace pe soră-mea, perversule, i-a trântit Eamonn, cu un rânet pe față.

În mod normal, Cushla ar fi avut o replică numai bună să le închidă gura tuturor, dar prea era conștientă de prezența bărbatului cu whiskeyul sec și cu unghiile curate și tăiate scurt.

Eamonn i-a zis Cushlei să meargă să strângă sticlele și paharele goale. Trei bărbați cu frizuri cazone stăteau într-un colț, la o masă plină ochi cu halbe de bere mânjite de spumă albă. În timp ce se întindea după ultima, unul dintre ei a pus halba pe mochetă, jos. Ai uitat una, i-a zis, cu mărul lui Adam săltându-i în gât. S-a aplecat s-o ridice, iar el i-a pus mâinile pe șolduri, chiar deasupra fundului. S-a eliberat din prinsoarea lui și s-a dus în spatele barului, însoțită de râsetele lor.

Ai văzut ce-a făcut soldatul ăla? l-a întrebat Cushla pe Eamonn, lăsând halbele în chiuvetă.

Nu. A zis-o fără s-o privească și ea și-a dat seama că văzuse.

M-a pipăit, nesimțitul.

* Acțiunea de a alerga gol într-o zonă publică pentru a atrage atenția, fie ca o glumă, fie ca o provocare sau o formă de protest. Este, de cele mai multe ori, un fenomen asociat cu evenimentele sportive (n.r.).

Și ce-ai vrea să fac eu? a zis, doar că nu prea era o întrebare. Nu putea face nimic.

Trăiau într-un oraș-garnizoană, deși n-o resimțiseră până în 1969, când au fost trimise trupele; nu că ai fi văzut vreodată soldați patrulând pe străzi. Cei din familia Lavery^{*} făceau cunoștință cu soldații la bar, când aceștia nu erau în exercițiul funcțiunii. Primele câteva regimente fuseseră des- tul de cumsecade. Apoi au venit cei din Paras^{**}. Lor le plăcea să lase mereu câteva ceva după ei. Scrum de țigară pe mochetă, bucăți de faianță făcute țândări pe podeaua băii. În ziua de după Duminica Sângeroasă^{***}, în bar au intrat câțiva dintre ei. Nici măcar Fidel și băieții nu se simțeau în largul lor în com- pania soldaților și nu a trecut mult până le-au lăsat în pub numai pe Gina și pe Cushla; tatăl ei era deja prea bolnav să mai muncească. Gina stătea pe un scaun de bar, împingând paharul sub luminile colorate de deasupra, privindu-i. A reu- șit să-i ignore până când unul dintre ei a mușcat din halba de bere, ațâțat de ceilalți, și a scuipat cioburi și sânge în scrumi- eră. Cushla se uitase la ei ca la un film de groază, în vreme ce mama ei s-a îndreptat spre soldați cu pași mari. Ce pârnaie britanică v-a borât aici pe toți? le-a zis Gina, înainte să sune la cazarmă; sunase de atâtea ori să li se plângă, că-l știa pe comandant pe nume. I-a zis, cu vocea ei de vorbit la telefon, să vină să-și ia oamenii, că nu mai erau bineveniți. Poliția mili- tară i-a luat de acolo, dar și acum imaginea soldaților în pub

* Cel mai vechi pub din Belfast, vechi de peste 100 de ani, încă activ în centrul orașului (n.t.).

** Parachute Regiment (Paras), Regimentul de parașutiști al Armatei Marii Britanii, în- ființat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n.t.).

*** În original, *Bloody Sunday* (uneori numit Masacrul de la Bogside) a fost un incident petrecut în Devy în Irlanda de Nord care s-a soldat cu împușcarea a 28 de civili neîn- armați de către armata britanică în timpul unui protest pașnic. Totul s-a petrecut sub privirile presei și ale autorităților și a reprezentat unul dintre punctele culminante ale „tulburărilor” sociale din Irlanda de Nord în anii 1970 (*The Troubles*), sporind ostilita- tea naționalistă catolică irlandeză față de armata britanică și agravând conflictul (n.t.).

o făcea pe Cushla să simtă un nod în gât. Gina le arătase deja asul din mânecă.

Când s-a putut convinge să ridice capul, bărbatul i-a zâmbit. Avea ochi blânzi. Văzuse tot ce se întâmplase și Cushlei îi era rușine, mai mult pentru Eamonn decât pentru ea, așa că s-a apucat să facă ordine pe rafturile cu sticle de bere.

Frumoasă privește, s-a auzit o voce englezească. S-a uitat o clipă în oglindă. Pipăitorul stătea la bar, cu o bancnotă în mână. În spatele ei s-a auzit susuraturul butoiului de bere din care Eamonn îi umplea halbele.

Se face că nu mă aude, a zis pipăitorul.

Poate pentru c-o umilești, i-a răspuns Michael. Cushla s-a întors fără să-și dea seama. El se răsucise cu scaun cu tot și stătea acum față în față cu soldatul, ținând paharul de whiskey în palma stângă.

Ei, hai, amice, mă amuz și eu un pic, a spus soldatul, atât de smiorcăit, c-ai fi zis că-i un copil plângăcios.

Umorul e cel mai eficient când e și împărțășit, a zis Michael.

Pipăitorul s-a aplecat, s-a oprit o clipă, apoi și-a tras gâtul înapoi, ca și cum s-ar fi răzgândit. A apucat neîndemânatic cele trei halbe și s-a întors la masă, cu berea picurând pe podea. Eamonn se uita la televizor, implacabil, dar Cushla știa, după cât de încordată îi era bărbia, că se simțea emascu-
lat. Fidel și ceilalți se purtau ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cine era bărbatul ăsta?

A continuat să trebăluiească, ștergea, aranja pe ici, pe colo, încerca să nu se uite la el. S-a auzit ușa trântindu-se. Masa soldaților era goală, iar pe fundul halbelor mai rămăsese câte un deget de bere.

Obişnuiții barului începeau să se târâie spre casele lor. Ar trebui să pleci de aici vreo oră, i-a zis Cushla lui Eamonn. Să-ți vezi copiii înainte de culcare.

Nu vreau să te las singură.

De-acum o să fiu în siguranță.

Bine. Sună-mă dacă dai de vreo belea, i-a mai zis el și a plecat.

Michael și-a aprins o țigară și a suflat fumul pe nas. Mai dă-mi unul, te rog, i-a zis și a împins paharul pe tejghea.

Se uita la el prin oglindă, în timp ce-i turna băutura în pahar. O privea. Cushla a prins curaj, pentru că era cu spatele la el, și nu și-a ferit privirea.

I-a pus whiskeyul pe tejghea. Cushla, nu? Eu sunt Michael. Nu vrei și tu unul? a întrebat-o, strângând degetele în jurul paharului. Încăperea arăta mai bine cu el acolo. În spatele lui, felinarele ponosite, prinse în pereți, aruncau cercuri de lumină blândă peste mesele de tec, contrastând cu opulența jerpelită a tapițeriei de tweed care îmbrăca banchetele și scaunele de bar.

Predau mâine-dimineată. Mersi, dar nu, i-a răspuns ea.

Unde predai? a întrebat-o. Era una dintre întrebările acelea pe care ți le adresa cineva când voia să vadă de unde să te ia: cum te cheamă? Cum îți zic acasă? Unde ai fost la școală? Unde stai?

Predau la clasa a treia a ciclului primar*, la Școala St. Dallan.

Deci copiii au cam șapte, opt ani? Frumoasă vârstă!

Așa e, a zis ea. În primii doi ani am avut și de clasa întâi. Majoritatea timpului am petrecut-o ducându-i și aducându-i de la toaletă.

Ai dus copiii să primească cenușă în dimineța asta, a zis el.

Probabil c-o zărise ștergându-și cenușa de pe frunte. Văzuse iritarea lui Eamonn. Dap, i-a răspuns ea.

* P3 (Primary 3), în original, este cel de-al treilea an obligatoriu de școlarizare (anul pregătitor, opțional, denumit Reception, este pentru copii cu vârsta de circa patru ani) (n.r.).

În tinerețe am locuit în Dublin, i-a spus el. E plin de catolici acolo, știi? I-a mărturisit-o cu lejeritate, dar se uita la ea cu o asemenea intensitate, că a răsuflat ușurată când și-a mutat privirea și a mai luat o gură de băutură.

Și eu am fost să iau cenușă azi, s-a băgat Jimmy O'Kane, într-un soi de șoaptă răstită.

Te-ai priceput mai bine decât mine s-o ștergi de pe frunte, i-a spus Cushla.

O pișcătură de Lifebuoy* pe-o cârpă și te-ai rezolvat, i-a zis bătrânul.

Cushla i-a aruncat o privire lui Michael. Ochii lui erau încrețiți într-un zâmbet.

A făcut un ceai și și-a întors scaunul spre televizor. Începuse o dramă. Helen Mirren stătea pe un șezlong mângâind o pisică albă, în timp ce soțul său îl înfrunța pe Malcolm McDowell, acuzându-l că se culcase cu ea. Cushla habar n-avea de ce ar fi vrut femeia căsătorită cu Alan Bates cel bine făcut și misterios, fie și să se apropie numai de McDowell, un slăbănog cu expresie crudă și un pulover albastru de filfizon. Helen Mirren s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră. Era îmbrăcată într-o rochie albă, strânsă în talie. Avea clasă. Cushla era îmbrăcată într-o cămașă roz din pânză topită și niște blugi cu un petic pe unul dintre buzunarele de la spate pe care scria: „Apasă-mi butonul de panică”.

Jimmy își terminase halba și se chinuia să prindă cu buzele și ultima picătură de pe marginea paharului, apoi, bătând ușor cu palma buzunarul de la piept, s-a îndreptat spre ușă, târșându-și picioarele.

Michael a mai comandat un pahar. I-a zis că filmul fusese făcut după o piesă de teatru declarată Piesa Anului în 1960. El, unul, credea că nu prea se profitase de talentul lui Mirren cum trebuie și că McDowell fusese limitat la un anumit tip

* Marcă de săpun vândută în Marea Britanie (n.t.).

de rol după *Portocala mecanică*. Cushla i-a zis că n-a putut să termine cartea, darămite să mai vadă și filmul. Oh, dar filmul e frumos! a exclamat el, până și violența lui e rafinată. I-a zis că îl știe pe bărbatul din Armagh care l-a interpretat pe schilod. A scris și el câte ceva. Câteva documentare, piese scurte de teatru. Avocații sunt și ei niște actori frustrați, a zis el. A vorbit ca și cum ar fi fost obișnuit ca lumea să-l asculte.

Când s-a întors Eamonn, a ciupit-o de obraji, ca pe o copilă. Mersi de babysitting, i-a spus lui Michael.

Am douăzeci și patru de ani, i-a aruncat Cushla. Eamonn s-a uitat la ea cu obișnuitul său amestec de dispreț și îngăduință; Michael, cu o expresie pe care nu i-o putea desluși.

A plecat odată cu ea, ținându-i ușa ca s-o lase să iasă înaintea lui. S-a atins cu brațul de brațul lui în timp ce trecea pe lângă el. L-a simțit ca pe ceva solid, substanțial.

Pubul era situat pe un drum de acces la capătul străzii principale, mărginit în partea din spate de turnul cu ceas, care fusese construit pe locul abației ruinate, și, în partea din față, de un grup de blocuri sociale joase. A traversat parcare slab luminată, spre locul unde lăsase Renault-ul ei mic și roșu, aproape de pasajul care trecea pe sub șoseaua nou construită, cu două sensuri, care ducea spre coasta golfului. Vocile se izbeau cu ecou de pereții tunelului de beton, vârfurile aprinse ale țigărilor sclipeau în întuneric. Dinspre apă venea un miros acru, aducând cu el vuietul mării care se ridica, uleioasă și măloasă.

Noapte bună, Cushla! i-a strigat Michael. Stătea lângă o mașină maro, aproape de intrarea în pub.

Noroc, i-a răspuns ea. Când și-a aprins farurile, era încă acolo, în picioare, cu o greutate care părea că-i apăsa umerii și-l făcea să arate mai bătrân decât când îl văzuse la bar.

Poliția transformase High Street într-o Zonă de Control, dar acum era pustie. Când s-a apropiat de bancă, dintr-un

alt pub s-au revărsat pe trotuar trei bărbați. Soldații de mai devreme. Pipăitorul a venit împleticit în fața mașinii, iar Cushla, ca să nu dea peste el, a trebuit să apese frâna până la podea. Soldatul a bătut în capotă și s-a holbat prin parbriz. Când a văzut-o la volan, a scos limba la ea și a început să o miște obscen, un gest teribil de ridicol pentru cât de tânăr era. Din spate au apărut farurile altei mașini. S-a uitat în oglinda retrovizoare. Era Michael. A ridicat câteva degete spre ea și a așteptat, cu motorul pornit, până când prietenii puștiului l-au luat de acolo. Cushla a pornit încet la drum, lăsându-i răsând pe marginea drumului. Michael a urmărit-o până acasă și, cu un semn din faruri, și-a continuat drumul spre coline.

Prin fereastra mare din față, de la parterul casei familiei Lavery, strălucea o lumină indecent de puternică printre fațadele întunecate ale celorlalte case. Înăuntru, Cushla a tras draperiile din catifea aurie atârinate în camera de zi. Tăciunii aprinși se lăsaseră mult sub grilajul șemineului, iar cenușarul înalt de bronz de lângă fotoliul mamei ei era acoperit de o masă albă de cenușă care s-a prefăcut în praf când l-a golit.

A pus înapoi grilajul în șemineu, a stins luminile și a urcat la etaj.

Tu ești? a întrebat-o mama ei.

Cine altcineva să fie? i-a răspuns Cushla, deschizând ușa. Gina Lavery stătea rezemată de trei perne, cu o pereche de chiloți pe cap, peste bigudiuri. Radioul era dat încet. Îl lăsa mereu deschis noaptea, zicea că-i ține de urât. Câteodată, dimineața, îi mai zicea Cushlei ce visase, chestii despre George Best și curse în jurul lumii pe iahturi și programul spațial al SUA, doar ca să afle, când primea ziarul, că erau adevărate. Din cauza tuturor acelor informații subliminale pe care le ingurgita.

Iar ai lăsat draperiile netrase, i-a zis Cushla.

Cine-ar irosi un glonț pe mine? i-a întors-o Gina. Încearca să pară stăpână pe sine, dar deja în voce i se simțea moleșeala somniferului. Ai avut treabă?

Ca de obicei. Și vreo trei soldați pe deasupra.

Pușlamale.

L-am lăsat pe Eamonn să se ducă până acasă.

Nu-mi place să rămâi de una singură la bar.

A fost bine. Mi-a ținut de urât un tip pe nume Michael. De vreo patruzeci și cinci de ani. Brunet. Rău de tot. Zicea că-i avocat.

Michael Agnew. Și-i trecut bine de cincizeci, i-a zis Gina.

Pare mai tânăr, a răspuns Cushla.

Tot arătos e? a întrebat Gina. Era mare afemeiat pe vremea lui. Doamne, nu l-am mai văzut de-un car de ani! Se înțelegea de minune cu taică-tu.

Eamonn avea treizeci și doi de ani și lucra în bar de la cincisprezece. Trebuie să și-l fi amintit pe Michael de atunci. Unde locuiește? a întrebat-o Cushla.

Stă într-o căsoaie pe drumul care duce pe colină. Are și un apartament în oraș. Nevastă-sa e vai de mama ei. Apoi a făcut gestul acela pe care îl fac femeile din familia ei când le e milă de cineva: își zbârceau un obraz și ziceau, pe mutește, din colțul gurii, cu doar jumătate de gură: „Ferească”. Era prescurtarea de la „să te ferească Dumnezeu!”.

Care-i problema cu nevasta lui?

Gina a înclinat mâna înspre gură, ca și cum ar fi turnat băutura în ea. E din Dublin, a zis, ca și cum asta ar fi explicat ceva.

Zău? E catolică?

Nu, e dintr-o familie protestantă înstărită.

Au copii?

Un băiat. Tre' să aibă vreo șaptesprezece, optsprezece ani.